

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.07.2002, sp. zn. 29 Odo 358/2002, ECLI:CZ:NS:2002:29.ODO.358.2002.1

Číslo: 67/2003

Právní věta:

Jde-li o nepeněžitě plnění z titulu ochrany proti nekalosoutěžnímu jednání, činí paušální sazba odměny advokáta za řízení v prvním stupni 6200 Kč (§ 8 písm. b/ vyhlášky č. 484/2000 Sb.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.07.2002

Spisová značka: 29 Odo 358/2002

Číslo rozhodnutí: 67

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Náklady řízení

Předpisy: § 137 písm. b) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 240 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 8 písm. b) předpisu č. 484/2000Sb.

§ 8 písm. h) předpisu č. 484/2000Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

K r a j s k ý o b c h o d n í s o u d v P r a z e rozsudkem ze dne 23. 11. 2000 uložil žalované zdržet se ve výroku označených tvrzení (bod I. výroku), přiznal žalobkyni právo uveřejnit rozsudek v plném znění v označených denících (bod II. výroku) a zamítl žalobu ohledně požadavku uložit žalované, aby kopii rozsudku jako přílohu jím podepsaného dopisu z 16. 11. 1999 zaslala ve výroku uvedené společnosti s ručením omezeným a aby zaplatila žalobkyni 100 000 Kč (bod III. výroku).

K o d v o l á n í ž a l o v a n é V r c h n í s o u d v P r a z e rozsudkem ze dne 11. 9. 2001 změnil rozsudek soudu prvního stupně v napadeném bodu II. výroku tak, že právo uveřejnit rozsudek na náklady žalované se žalobkyni nepřiznává.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně (podáním datovaným 4. 1. 2002 a podaným na poštu k přepravě dne 7. 1. 2002) dovolání, v němž namítá, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, a požaduje, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Dovolání bylo podáno opožděně a proto je Nejvyšší soud odmítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Podle bodu 17., hlavy první, části dvanácté, zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (to jest podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. 1. 2001). O takový případ jde i v této věci, neboť odvolací soud dovolání projednal a rozhodl o něm ve shodě s bodem 15., hlavy první, části dvanácté, zákona č. 30/2000 Sb. – podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. lednem 2001, což se výslovně podává i z odůvodnění rozsudku.

Podle dosavadních právních předpisů soud zkoumá (coby součást procesu projednání a rozhodnutí dovolání) též včasnost dovolání, včetně vymezení běhu lhůty k jeho podání (shodně uzavřel Nejvyšší soud např. v usnesení uveřejněném pod číslem [70/2001](#) Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek a Ústavní soud v usneseních ze dne 2. 1. 2002, sp. zn. [I. ÚS 660/01](#), ze dne 24. 1. 2002, sp. zn. [IV. ÚS 560/01](#), ze dne 11. 6. 2002, sp. zn. [I. ÚS 274/02](#) a v nálezů ze dne 20. 2. 2002, sp. zn. [II. ÚS 618/01](#)).

Dovolání v této věci tak mohlo být podáno pouze ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí odvolacího soudu (srov. § 240 odst. 1 o. s. ř., ve znění účinném před 1. 1. 2001).

Rozsudek odvolacího soudu byl doručen zástupcům účastníků 7. 11. 2001 a téhož dne nabyl právní moci. Ve smyslu ustanovení § 57 odst. 2 o. s. ř. byl posledním dnem jednoměsíční lhůty k podání dovolání 7. prosinec 2001 (pátek). Dovolání podané k poštovní přepravě až 7. ledna 2002 je tudíž zjevně opožděné (po uplynutí lhůty k podání dovolání bylo ostatně i vyhotoveno).

Nejvyšší soud proto podle § 243b odst. 4 a § 218 odst. 1 písm. a) o. s. ř. opožděné dovolání odmítl.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 243b odst. 4, § 224 odst. 1 a § 146 odst. 2, věty první, o. s. ř. (*per analogiam*), neboť žalobkyně podáním nepřipustného dovolání zavinila jeho odmítnutí. Náklady žalované sestávají z odměny za její zastupování advokátem v dovolacím řízení, vypočtené – v souladu s bodem 10., hlavy první, části dvanácté, zákona č. 30/2000 Sb. – podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., ve znění vyhlášky č. 49/2001 Sb. (dále též jen „vyhláška“).

Podle § 10 odst. 3 vyhlášky pak ve věcech odvolání a dovolání se sazba odměny posuzuje podle sazeb, jakými se řídí odměna pro řízení před soudem prvního stupně, není-li stanoveno jinak. V intencích § 8 písm. b) vyhlášky činí sazba odměny ve věci nepeněžitého plnění z titulu ochrany proti nekalosoutěžnímu jednání 6200 Kč. Jelikož Nejvyšší soud dovolání odmítl, tvoří sazbu odměny v dovolacím řízení 50 % sazby stanovené v posledně citovaném ustanovení (srov. § 14 odst. 1 vyhlášky), to jest částka 3100 Kč. Z ustanovení § 18 odst. 1, věty první, vyhlášky se dále podává, že učinil-li advokát v řízení pouze jediný úkon právní služby (zde vyjádření k dovolání), soud sníží sazbu odměny o 50 %, nejméně na částku 250 Kč. Sazba odměny se tudíž v této věci snižuje na konečných 1550 Kč. Spolu s náhradou hotových výdajů ve výši 75 Kč, jež přísluší zástupci žalované dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, tedy soud přiznal žalované k tíži dovolatelky celkem 1625 Kč.